

POŠTNI GLASNIK

Stanovsko in strokovno glasilo Zveze poštних organizacij za Slovenijo v Ljubljani.

Izhaja 1. in 15. v mesecu. — Cena 24 dinarjev na leto. Naročnina se vnaprej plačuje. — Oglasi po dogovoru. — Poštšina plačana v gotovini.

Rokopise na uredništvo „Poštnega Glasnika“ v Ljubljani. Reklamacije, oglase in drugo pa na upravništvo lista. Rokopisi se ne vračajo.

Letnik III.

V Ljubljani, dne 15. oktobra 1923.

20. številka

Joško Čampa:

Za maturo.

Na sestanku, ki ga je sklicala dne 22. septembra t. l. naša Zveza, se je razpravljalo med drugim tudi o šolski predizobrazbi, ki naj se zahteva v bodoče za sprejem uradništva v poštno stroko. Ker so mnenja o tem vprašanju deljena, kakor se je izkazalo že na sestanku samem in tudi v poznejših razgovorih s tovariši, imam utis, da presojajo nekateri to vprašanje iz zgrešenega kriterija. Kriva je temu na eni strani ozkosrčnost in konservativnost, na drugi strani osebne ambicije in koristiželjnost. Na tej podlagi pa ni mogoče stvarno in pravilno razmotrivanje tega vprašanja, ki je postalo aktualno baš sedaj, ko se bo odločilo o pravilniku za našo stroko. Načeti je treba to vprašanje bolj širokogrudno, iz vidika vsesplošnih koristi tako za stroko, kateri pripadamo, kakor tudi za nas same.

V bistvu sem povedal tozadevno svoje mnenje, ki se krije z mnenjem vodstva »Sekcije pt. in ček. činovnikov«, že na sestanku. Tu ga hočem le malo globlje utemeljiti.

Predvsem se moramo zavedati, da je mogoče doseči uresničenje naših celokupnih stanovskih in osebnih teženj v pravnem in materijelnem oziru le tedaj, ako bo stroka ali — boljše — uprava, kateri pripadamo, dovršena, v svojih temeljih in v vsem svojem ustrojstvu dobra, v funkcijoniranju brezhibna, skratka, ako bo ustrezala v polnem obsegu narodnogospodarskim, socialnim in kulturnim namenom, katerim služi. Pogoji take dovršene uprave pa je, da je vsak njen član in uslužbenec tako v splošni in v strokovni izobrazbi kakor tudi v moralnem oziru neoporečen in kar najboljše kvalificiran. Splošna izobrazba, ki nam jo nudijo predvsem humanistične šole, iz katerih izhaja pretežno večina naše inteligence, ima namen, poleg širjenja duševnega obzorja dvigati in utrjevati moralne vrednote, to je, poslati v življenje celega in dobrega človeka v najidealnejšem smislu besede. Idealno bi morala roditi takega človeka srednja šola z maturo, — zrelostno skušnjo za življenje. V resnici je seveda vezano pojmovanje te zrelostne skušnje le na gotove splošnoveljavne norme, ki nam služijo samo kot nekako merilo. Kakor povsod v življenju, tako so tudi tu individualnosti in izrastki, ki to mero ali presejajo ali pa zastajajo daleč pod njo. Kajti maturitetno spričevalo ni še dokaz, da je človek res že zrel za življenje in da je res tak, kakršnega je hotela dati šola človeštvu, nego je le neko splošno merilo, kaj bi od človeka z maturo mogli in smeli pričakovati.

V tem smo si menda vsi edini, da hočemo samim sebi dobro. Tej posledici pa je treba vzročnosti, ta je, kakor že uvodoma rečeno, dobra uprava. Zato hočemo tudi dobro upravo. Celokupni upravni aparat pa je dober tedaj, če je vsak posameznik v tem aparatu dober in dorastel vsem nalogam, ki mu jih nalaga delo in služba pri tem aparatu. Hočemo torej, da se sprejemajo v bodoče na uradniška mesta v naši stroki pripravniki s tako kvalifikacijo in predizobrazbo,

kakor jo zahtevajo druge, nič bolj važne stroke, to je z maturo.

Ali poštni uradniki brez mature, kakršnih imamo doslej največ v naši stroki, niso dobri in ne ustrezajo nalogam, ki jih stavi nanje uprava? Nihče ne trdi tega, in jaz, ki pripadam tej skupini, gotovo ne bom tolkel samega sebe po ustih. Toda upoštevati je treba nekaj drugega. Časi in razmere se izpreminjajo; bodočnost bo brezdvomno doba vse-splošnega napredka, ki bo stavila na poedince, kakor na celoto, večje zahteve nego jih sedanja. Po drugi strani pa bo morala zatrete posledice vojske in njene nemoralne, destruktivne vplive, ki so pretresli temelje človeške družbe in njenega reda, se zagrizli kakor rja v človeštvo ter ga demoralizirali za dolga desetletja. Ne nazaj, naprej mora biti uprt naš pogled. Pomisliti je treba, da se sedanja mladina, kot dete okužene dobe, v splošnem ne bo mogla odtegniti temu vplivu in bo docela drugačna nego je bila mladina preteklosti. Če vse to preudarimo, uvidimo, da izpostavimo svojo stroko, same sebe in svojo bodočnost veliki nevarnosti, če ostane vse pri starem. Danes, ko je pritisk v srednje šole tako velikanski in ko narod več ne pošilja kot nekdanj najizbrancejših in najtalentiranejših otrok v šolo, je umevno, da je treba ta material temeljito prevežati. Tako bo odletelo med in po končanih nižjih razredih iz šol dokaj plev, ki se bodo skušale razleteti na vse strani, kjer jim bodo odprta kaka vrata. Ker so se druge stroke proti temu zavarovale s tem, da so omejile dostop v svoje področje z zahtevo dovršene gimnazije in mature, bi se vlil ta dotok v našo stroko, ki bi imela vrata zanj najbolj široko odprta. Da bi to ne bilo dobro niti za poštno upravo, ne za nas, je jasno. Nastala bi reakcija, ki bi potisnila ugled poštnega uradništva zelo nizko. In tisti, ki se sedaj najbolj upirajo taki reformi, naj pomnijo, da javno mnenje nič ne razlikuje, spada li kdo v maturantsko ali nematurantsko skupino, ampak meri pavšalno vse z enakim merilom.

Kakor sem že na sestanku rekel, ni n. pr. služba pri davkarijah in železnicah ali pri sodiščih za administrativne uradnike, za katere se zahteva matura, nič bolj naporna, odgovorna ali važna, kakor pri pošti. Čemu bi morala imeti torej ravno pošta manjvredno osobe z manjšo predizobrazbo? Danes nastavljajo že tudi privatna podjetja za količkaj boljša mesta uslužbenca z višjo šolsko izobrazbo, ki ni potrebna toliko za izvrševanje službe kakor za prestiž ugleda in reprezentance. Trgovina in obrt sledita razvoju in modernim potrebam časa, danes zahteva trgovec že od vajenca štiri razrede srednje šole, poleg tega se snujejo še strokovne trgovske šole na moderni podlagi. Že na manualnega delavca se stavijo v raznih obratih večji pogoji glede predizobrazbe, ki se bodo s tokom časa še stopnjevali. Ali naj ostane v splošnem razvoju samo pošta pri starem kopitu in naj ima v nekaj desetletjih uradništvo s tako šolsko izobrazbo, ki jo bodo imeli boljši tovarniški delavci?

Zgrešena je trditev, da so pri pošti uradniška mesta, ki zahtevajo večjega duševnega

obzorja in več inteligence. Po mojem mnenju je važno pri pošti vse ali pa nič, ker je vse med seboj v kavzalni zvezi. Cela stroka je organična celota, ki jo mora obvladati vsak uradnik v celoti, če hoče, da bo svojo službo pravilno pojmoval in izvrševal. Omejen in določen delokrog dela obvlada po dolgoletni praksi lahko vsak, tudi če mu manjka splošna inteligenca. Toda tako mehanično opravljanje službe ni stvari v korist, ker je treba vedno računati s slučajji, izpremembami in zapletljajji, ki zahtevajo poznavanje celega obratovanja.

Na sestanku je bilo izrečeno mnenje, naj bi se zahteval le gotov odstotek uradništva z maturo. Ta odstotek bi bil namenjen za izvrševanje tiste službe, ki »zahteva večjega duševnega obzorja«. Take službe jaz pri pošti ne poznam. Poznam sicer gotova mesta administrativno-pravnega značaja na oblastnih uradih, ki zahtevajo juridičnega znanja, za ta mesta pa je itak predpisana fakultetna naobrazba. Vsa druga službena mesta pri pošti pa so takega značaja, da ni treba zanja nikake delitve na široka in ozka duševna obzorja, ker so vsa enaka in jih je treba enako obvladati. Za vso prometno službo pri pošti ni treba nič drugega nego razsodnega uradnika, časa primernega predizobrazbo in dovoljno moralno kvalifikacijo, — uradnika, ki ni zgolj šablonski tip, dresiran na funkcijo enega samega vijaka v obsežni upravni mašineriji, marveč ki je strokovno toliko naobražen, da pozna ves ustroj in vse registre do podrobnosti. Vzgojiti takega uradnika na podlagi njegove predizobrazbe, je naloga strokovne šole. Če pa ima kdo subjektivne pomisleke, recimo glede kontrolorskih služb, no, zaradi teh pa še ni treba, da ostane današnji sistem. Kdor bo imel nagnenje do tega, bo lahko tudi v bodoče kazal svojo ljubo visokospoštovano avtoriteto, saj začetniki ne bodo imeli koj pri vstopu v službo inšpektorskih činov.

Odveč je tudi bojazen, da ne bo mogoče dobiti zadostnega števila ljudi z maturo. Nadprodukcija inteligence je na dlani. Res je sicer, da se je oglasilo zelo malo maturantov lani ob priliki otvoritve višje poštne šole v Beogradu, to pa je v sedanjem času nesigurnosti in bede, ki jo čuti državno uslužbenstvo, docela umljivo. Saj beže celo stari uradniki z večletno službeno dobo drugam. Toda današnje stanje je vendar samo prehodno, če tudi traja že par let in bo trajalo še nekaj časa. Po vojni opažamo, da odhaja neverjetno visok odstotek mladine z dovršenimi srednješolskimi študiji na univerzo. Toda že se čujejo svarilni glasovi, in ravno zdaj je v časopisih, da menda okrog 50 absolviranih filozofov nikakor ne more dobiti mesta. Prav tako se bo godilo v nekaj letih absolventom drugih fakultet. Neka ljubljanska srednja šola je vpostavila letos vsled velikega navala mladine za prvi razred baje štiri paralelke. Pomislite sedaj, kam pojde vsa ta inteligenca, če je pride tudi samo ena tretjina do mature. Naša država kot pretežno agrarna dežela brez razvite industrije ne bo mogla konsumirati vseh teh inteligenčnih moči.

S tem bi bili ovrženi v glavnem vsi argumenti, s katerimi hočejo dokazovati nekateri, da je v naši poštni stroki večja izobrazba in matura nepotrebna ali celo nemogoča. Ostane samo še eden, ki je bil na sestanku tudi izrečen — kaj bo z ženskimi močmi, ki so ravno v naši stroki doslej močno zastopane. Na ta argument je res težko odgovoriti povoljno in tako, da bi ne bilo zamere ne tu ne tam. Današnja ženska vzgoja in ženske šole ne odgovarjajo niti današnjim, kaj šele bodočim razmeram; leto za letom izbruha samo množice psevdointeligence, ki ni ne krop ne voda. To čutijo tudi feministični pokreti, ki teže za enakopravnostjo v javnem življenju, zato poudarjajo potrebo reforme ženskih šol v tem smislu, da bi nudile ženski tako izobrazbo in vzgojo, ki odgovarja specifičnim ženskim svojstvom, ne vedo pa, kako spraviti to v sklad s svojo zahtevo po enakopravnosti. O tem razpravljati ni naša naloga. Resnica je danes, vključ vsem emancipacijam, še ta, da se sedanja ženska pripravljiva v šolah za svoj naravni poklic in ne misli za enkrat še resno na to, da bi si služila samostojno kruh za celo življenje in se popolnoma osamosvojila. Dokler se te razmere ne izpremenijo, je vsako ukrepanje o tem iluzorično in ne kaže drugega, nego da tiste ženske, ki se nameravajo postaviti za celo življenje na lastne noge, posečajo iste šole in polagajo iste izpite kakor moški, ker le taka enakopravnost je pravična. Tiste pa, ki imajo namen, stopiti le za nekaj let v državno službo, potem pa omožiti se in posvetiti svojemu naravnemu poklicu — materinstvu, grede lahko v take službe, za katere se ne zahteva dovršena srednja šola.

Poštno ministrstvo je sestavilo v tem smislu načrt in zahteva za vse prometno osebje drugo kategorijo, to je tisto, za katero se zahteva na podlagi nove pragmatike dovršena srednja šola z matura. S tem je pokazalo veliko uvidevnost in vpoštevanje sedanjih in bodočih razmer, za kar mu gre vse priznanje. Pa tudi če bi ta načrt morda ne bil sprejet in bi za prometno osebje ne veljala druga, marveč tretja kategorija, za katero se zahtevajo štirje razredi srednje šole, ne smemo odnehati od teh principov, nego se bo treba še naprej boriti za te zahteve. Kajti mi se ne borimo iz egoizma, ki hoče zadovoljiti samo sedanjo generacijo, ampak se moramo boriti tudi za bodoča pokolenja naše stroke. V bodočnost torej bodi vpert naš pogled in naš korak, ker čas pada večno v nepovratek, življenje pa je napredek. Kdor noče napredovati, gre čas preko njega in ga zmelje v njegovem nazadovanju.

Za bodoče zahtevamo torej za prometno osebje poštne stroke matura ali pa šest razredov srednje in dve leti poštno-strokovne šole kot ekvivalent za matura.

J. Č.:

Nekaj misli k izrednemu občnemu zboru „Sekcije pt. in ček. činovnikov“.

V bistvu nas loči le pogled na posledice, na katere je bilo računati v enem ali drugem slučaju. Struja, ki je bila proti ostrejši akciji, je merila s pretiranim in sugeriranim pesimizmom le posledice, ki bi jih bile morda nosile posamezne osebe (če bi jih ob primernih taktiki sploh bile), in je te predpostavljala škodi, ki jo je morala utrpjeti organizacija. Da jo je utrpela, o tem ni dvoima, čutimo jo danes in jo bomo v bodočnosti morda še bolj. Nasprotna struja pa je vrgla na eno tehtnico morebitne posledice in škodo posameznih oseb, na drugo pa posledice in škodo celokupnosti — organizacije, ter je našla prvo prelanko, da bi jo bila predpostavljala drugi, osobito ker je gledala na razmere trezno in realno, brez vsakega pretiravanja. Sicer pa da se razumemo in ovržemo tolikokrat ponavljani očitki, da smo zgolj vročekrvni pri-

staši slepih, brezmiselnih in nepreračunjenih pučev, moram povedati, da nam v ogromni večini ni toliko na akciji sami, kakor na principu. Na principu možate doslednosti in discipline, ki je predpogoj vsake organizacije in vsake akcije: discipline, ki mora biti vkoreninjena v celokupnem članstvu in mora završavati s svojim svetom v načelstvu. Ali kakor pravi tov. Kunst: ako rečeš a, reci tudi b. — Tu odpade vsak izgovor na »odgovornost in vest« napram članstvu, še prav posebno in izrazito pa v našem slučaju. Komur odgovornost ne dopušča tega ali onega ukrepa, je njegova dolžnost, da stopi pred članstvo in mu razloži svoje pomisleke. To se je tudi zgodilo na posebnem sestanku. Članstvo pa je tedaj na nedvoumen in v številčnem sorazmerju zadosten način izrazilo svojo voljo in tako prevzelo vso odgovornost na svoje rame.

Ker sem v naših razmerah odločen nasprotnik diktature in absolutizma od zgoraj navzdol, smatram odbor le za izvrševalni organ članstva; potemtakem smatram voljo članstva, ki jo je ob tisti priliki izreklo na tak odločen način, za ukaz. Načelstvo, ki zahteva disciplino od članstva, mora biti predvsem samo disciplinirano in nima v tem slučaju nobene druge naloge, nego ukazu članstva brezpogojno slediti. Nič več in nič manj! In šele tu, na štiti volje in ukazu članstva od zdolaj navzgor torej sem zagovornik brutalnega diktatorstva, katerega načelo mora biti: množica, tvoja enodušna volja je suverena, rekla si in ukazala, sedaj pa zlomi oviro, ki ti zapira tvojo prsto pot, ali pa se sama zlomi. In če zmagaja sedaj ta množica nasprotnika, je vredna lepšega življenja, če pa se je v omahljivosti, neenotnosti in strahopetnosti zlomila in zgrudila, je ni škoda, ker jo čaka taka usoda prej ali slej. Tako je pač življenje, in njegov boj za obstanek je brez sentimentalnosti, okruten in brezsrčen.

Komur pa še po ukazu in volji članstva »odgovornost in vest« tega ne dopušča, ve, kaj mu je storiti. Če je posameznik v življenju slabši, to ni za celokupnost še nobeno zlo in greh, ali greh je, če kdo kljub zavesti svoje nemoči vzame usodo stoterih v svoje roke. In kdor na ukaz svojega članstva odgovori samozavestno: »z vami do konca, v zmago ali prepada«, pa se zadri s svojo četo do prepada in se v trenutku, ko bi ga bilo treba preskočiti, ustavi tik roba, bodisi v namenu zavarovati posameznike, bodisi iz strahu, tvega, da se množica v svojem pogonu strmoglavi in razbije ob skalah prepada. Če pa se ji vendarle posreči zaustaviti se še o pravem času, je jasno, da jo objame moralni razkroj. Da temu voditelju ne bo zaupala ter se n e bo pustila voditi od njega niti za korak več, je tudi razumljivo. — To čuti tudi tov. Jakše in zagovarja to svojo zadnjo pogreško z izjavo, da so stopili v ta tok nepredvidevani dogodki, namreč to, da se je izneveril dan preje v boju en polk naših tovarišev. Slab izgovor! Kadar so valovi množice razburkani, jih ne bo pomiril ta ali oni, ampak bodo šle brezpogojno za svojim vodjem, če je ta seveda sam odločen in neomahljiv. In če je kdo odpovedal, je vzrok slaba taktika in brezbrizje, tisto nepojmljivo brezbrizje, ki je vladalo par dni pred dogodkom med onimi, ki so prevzeli to nalogo na svojo ramo. Tudi ne izraža ta ali oni slučajni vodja ene ali druge skupine s svojim predsedništvom še resnične volje svojih članov. Zato ni treba nobenih dokazov, ampak se ozrimo kar v Maribor, kamor se sploh vedno zatekamo po dobre vzglede in nauke v vseh ozirih. Tu pripominjam še to, da tisti člani maturantske ali pa kake druge, tudi naše skupine, ki bi ne bili šli v boj ob tej priliki, bi ne šli tudi drugič kdaj ter nikoli ne, tudi ne tedaj, če bi šli z nami vsi Hrvati in Srbi ter še pol sveta povrh. To so taki ljudje, po večini starejše generacije, ki je šel ves socialni razvoj človeštva mimo njih kakor mimo trdega, mrzlega in mrtvega

kamna, ki nimajo v sebi niti iskricice čuta o pravem človeškem dostojanstvu in o lepoti človeške svobode. Tem je prešlo sužnjevanje tako v kri in mozeg, da bi se v svoji slepi, breznačelni pokorščini ne branili niti z mezinem, če bi jim od izkoriščevalcev kdo, ki so si ga postavili v svoji eksaltirani kanciljski ekstazi za boga, rezal jermena iz živega telesa. To so živi stroji v človeški podobi, ki imajo možgane v glavi samo zato, da priznajo vse, kar pride od zgoraj brez-pogojno za popolnoma dovršen božanski čin, pa naj bo še tako culukaferški in naj še tako bije človeka v obraz. In mi se še danes ne vznemirjamo, da imamo med seboj v organizaciji taka, svetu in vsem našim idealom odmrta bitja ter jih imenujemo tovariše, — brezdušno, mrtvo kamenje, ki ga sme gaziti vsaka noga.

Osnovna pogreška je bila napravljena že preje, — v akcijskem odboru. O tem pa ne nameravam pisati, ker bi moral seči nazaj in govoriti o neprijetnih stvareh. Toda stvar je končana, zato naj bo pokopana ta neprijetnost v pozabljenju ter naj nam bo, kakor je rekel tov. Kunst, le šola in poduk za bodočnost.

Kakor sem že rekel, nismo zgolj vročekrvni pristaši nepremišljenih, breznačelnih pučev in nam torej v bistvu ni toliko za akcijo, mnogo pa nam je na tem, da bi se bila preprečitev akcije, če so že mislili nekateri, da je tako boljše, izvedla ob pravem času in na tak način, da bi ne bila organizacija pri tem trpela niti notranje na svoji moralni moči, niti vnanje na ugledu. Tu pa se je grešilo, hudo grešilo. To in pa — kako bi rekel? — nepokoritev vodstva volji članstva in v tem kršitev osnovnega pogoja organizacije: discipline, samo to je bila konsekvantna nujnost, da po parlamentarnih običajih poda načelstvo Sekcije svojo ostavko. Opozicija ni hotela nič več in nič manj, nego izvršitev te parlamentarne nujnosti, da obvaruje Sekcijo na znotraj in na zunaj pred očitki nemoralnosti in netaktnosti. Ni pa imela tistih namenov, ki jih je tov. Jakše očitvidno pričakoval in jih hotel dozdevno izzvati z izjavo, da se ne odpove mestu v odboru.

Vse to bi bilo sicer treba povedati na občnem zboru, ali vsled sklepa in pa radi nevarnosti nepotrebne eksplozije v že itak zgoščeni atmosferi to ni bilo mogoče. Tudi je izgovorjena beseda učinkovitejša nego pisana in zato bolj nevarna. — Vsled tega je nastala na zborovanju neka vrzel, kakor je to ugotovil tov. Kunst. In prav je, da je nastala in da sta pokazali obe skupini veliko, smotreno zmernost. Zakaj prav ta vrzel je bila most, ki je spojil obe struji, zravnal med njima spornosti, omilil ost, ki je izvirala iz načelnih razlik prepričanja v obeh taborih, ter očeval v Sekciji enotnost in dobro tovariško sožitje.

Nato je bil izvoljen za novega predsednika Sekcije tov. Dular in po njegovi izvolitvi člani odbora, ki so bili pronominirani na sestanku v soboto zvečer. Občni zbor je sprejel predlog, da se kooptira v odboru Sekcije eno mesto za odpravnike in šteje tako novi odbor enega člana več. Novoizvoljeni odbor je sestavljen skoro izključno iz tovarišev od izvrševalnega prometa, kar je po mojem mnenju dobro. Pri nas so namreč — ne da bi hotel s tem komu kaj očitati ali kogarkoli kako sumničiti — trenutno razmere take, da je spričo današnjega vseobčnega nezaupanja v članstvu treba obvarovati vodstvo Sekcije pred najmanjšo sumnjo o kakem vplivu od strani predpostavljene oblasti. Pa tudi sicer bodo tovariši od prometa lažje razumeli splošne težnje celokupnega članstva, ker so pač z njim v nepretrganem stiku. — V novem odboru so po večini mlajše moči, pa vendar v takem sorazmerju, da so vpoštevanji zadostno tudi starejši tovariši. Že večkrat, posebno pa v zadnjem času so se čule iz ust članstva, tudi starejšega, želje, da naj bi vodile Sekcijo kolikor mogoče mlaj-

še, prožnejše in odpornejše moči. Tej želji je sedaj ustrezno tako, da je doseženo v tem pogledu v Sekciji primerno ravnovesje. Do tega koraka so privedli člane očitno razni razlogi. Čutimo pa vsi, da so časi čimdalje težji in vedno bolj razburkani in da morajo biti temu primerne tudi organizacije. Kajti jasno je vsem, da nas društva s starimi, tradicionalnimi metodami, ki so odsvit še tistih lepih dob, ko so nosile organizacije bolj paradno obilježje, ne morejo rešiti iz današnjega bednega položaja in vedno večje nesigurnosti. Ozrmo se okrog sebe, pogledimo malo preko mej naše domovine in videli bomo, da so povsod postavili stanovske organizacije na nove, času primerne temelje. Otrsteti se moramo že enkrat svoje bahavosti in domišljavosti, da je dobro vse samo to, kar imamo pri nas, vse drugo pa zanič. Ne, prijatelji, narobe bo bolj prav! Na vseh poljih in straneh, kamorkoli se ozremo po naši domovini, sam diletantizem, nesigurnost, tipanje. Toda v organizatoričnem oziru se pričenjajo tudi pri nas v zadnjem času novi pokreti, ki streme za temeljitimi reorganizacijami dosedanjih društev državnih uslužbencev. Iz danes še nejasnih kontur nove organizacije se že odraža iz ozadja njeno bistvo: razredna bojna organizacija. Ostro ofenzivo kapitalistične, ozkosrčne in mrzle materialistične dobe, ki hoče zmanjšati duševnemu proletarcu — državnemu nameščencu — njegove v zadnjih desetletjih mukoma pridobljene pravice, je treba paralelizirati z ravnatko odporno defenzivo, ki mora, če že ne sama preiti v ofenzivo, varovati vsaj to, kar nam je po vseh izgubljenih bitkah še ostalo. Za tako borbo pa je treba kakor za dobro armado mladih, svežih in prožnih moči. Starejše, v raznih situacijah življenja že izkušene moči pa morajo mlado moč podpirati s svojimi izkušnjami in nasveti, ker se vroča in mlada kri, kakor pravi tov. Kunst, brez te pomoči lahko prengli. Ne gre za odklonitev sodelovanja, ker v organizaciji mora delati, graditi vsak posamezni njen član, neglede na starost in spol ter neglede na to, ali je v odboru ali ne. Gre le zato, da se izrabijo moči in sposobnosti posameznih članov po ekonomičnih principih. — Še en moment je, ki ga v bodočih naših organizacijah ne smemo prezreti: riziko, ki je združen z sodelovanjem na čelu bodočih organizacij. Računati moramo že vnaprej na to, da nam gospodar ne bo dal kar sam od sebe in zlepa boljšega kruha, ampak si ga bomo morali sami težko priboriti, če ga bomo hoteli jesti. In naj bi bile zidane v gmotnem oziru organizacije na še tako solidnih temeljih, žrtve bodo slej ko prej, ker je to naravna posledica vsakega boja, bodisi napadalnega ali obrambnega. Tu moramo pripoznati, da je res težje prenesti žrtev, pa naj bo še tako majhna, starejšemu, ki ima za seboj dolga službena leta, ki so mu vzela vse najboljše moči, ob sebi rodbino, nepreskrbljene otroke, nego mlajšemu, ki mu kratko službovanje ni izželo še vseh moči, ki ima še vse življenje pred seboj in mu je perspektiva v bodočnost manj mračna.

Mnoge sem že čul, da jim v novem odboru to ali ono ni všeč. Vsi tisti, ki jim v novem odboru ni kaj pogodu, naj bi bili prišli na sestanek v soboto, ki je bil sklican zato, da se zedinimo glede kandidatne liste, ali pa na občni zbor ter naj bi bili na tem, edino kompetentnem mestu povedali svoje težnje in želje. Grdo in netovariško pa je stati ob cesti, koder drugi vlečejo voz organizacije, in izza plotu metati kamenje na one, ki so vpreženi v ta voz. Vsaka še tako ostra kritika je dopuščena, celo napadi in neaktivnosti so tako opravičljive in odpustljive, če so doprinešene pred pristojnim forumom, to je na sestankih, občnih zborih itd. Vsaka drugače in drugje ter ilegalno izražena nezadovoljnost pa je zahrbtno rovarenje in zaplotništvo, ki cvete med nami vedno bohot-

nejše in ki mu bo končno vendarle treba priti nekako v okom.

Novi odbor ni razvil dolgega programa in ne z lepo zvenečimi, dolgimi besedami, temveč si je stavil kratko, pa tem težjo nalogo: delovati z vsemi silami na to, da se združijo čimpreje vsi razcepki in društva poštних uslužbencev v močno fronto. Če bo dosegel to, bo dosegel tudi vse drugo; kajti svest si je, da ne bo dosegla nobena grupa ničesar, pa naj bo sama zase še tako delavna in krepka, ako bomo šli v boj kakor doslej v osmih, med seboj zlasanih razcepkih. Ta program izhaja iz načela in trdnega prepričanja, da je kriv vseh dosedanjih naših neuspehov, vseh polomij in izgubljenih bitk v prvi in glavni vrsti edinole sistem dosedanjih naših organizacij. Kot predpogoj, da zamore naša Sekcija izvesti ta program, je konsolidacija nje same.

Občni zbor je razpravljal tudi o »Poštnem Glasniku«, čegar nadaljni obstoj visi na niti. Da ugaša luč za nas vse tako eminentno važnemu in s tolikim naporom ustvarjenemu strokovnemu glasilu, je silno žalostno in je kaj takega mogoče menda res samo pri poštних uslužbencih. Tovariši, ali se nič ne zavedate, da bi bila smrt »Glasnika« za nas vse skupaj — testimonium paupertatis? Toda dokler je med nami tako malo zanimanja in smisla za take stvari, so zastoj vse besede in se bo treba vendarle odločiti za obligatno naročitev članov. Na uradu, kjer služujemo, se valja lepo število nečitanih izvodov, ker puste mnogi ležati vse številke od celega leta v nabiralniku, ki je določen za pošto uslužbencev. Potem se ni čuditi, če se nekateri mukoma trudijo, pišejo, razkladajo, obravnavajo in pojasnjujejo, da ne rodi to nobenih uspehov in sadov, ker pišejo le zase, za stavce in pa one maloštevilne, ki list čitajo. Zato tudi ni čudno, da je na občnih zborih tako malo tovarišev in tovarišic, ker sploh ne vedo, da se občni zbor vrši, ako vsakemu osebno tega ne poveš. Povejte mi no, ljudje božji, zakaj pa sploh imamo mi svoj list? —

Tudi o vsebinskem pogledu je stvar žalostna, dvakrat žalostna, ker je med tovariši toliko samozavestnega bahaštva, in bi človek po tem sodil, da med poštarji kulminira cvet slovenske inteligence. Tovariš ali tovarišica, namesto da prodajáš svojo modrost, učenost in vsegavednost pred glavno pošto ter razkladaš svoje obsežno prepričanje v beznici, deliš lekcije na desno in levo, sedi raje in napiše vsak mesec le stoti del tega, kar ti vedno tako teži srce in »Glasnik« bo najboljši strokovni list v Sloveniji. Ne devlji svoje luči pod mernik!

Po drugi strani pa se ne morem ubraniti misli, da je pripomogla k njegovi vsebinski revščini nekoliko tudi ozkosrčnost tistih, ki ga urejajo. Zdi se mi, da diši naš list vendarle malo preveč po službenem listu in se odlikuje z neutemeljeno obzirnostjo, kar je ugotovil tudi tov. Kunst na obč. zboru. In pa malo preveč se bojimo zamer. Tako nerada gre kaka ostrejša beseda v tisk. Tudi od te strani bo treba nekoliko spremembe, ker človeku se nazadnje res ne ljubi zvečiti zlaganih in parfimiranih fraz ter kazati več uslužnosti, nego jo je potreba. List bi moral biti zrcalo naše moči, inteligence in naših teženj, ali tako mevžasti pa menda vendarle nismo, kakor kaže to naš »Glasnik«. In če povemo v listu komu kako neprijetno besedo, ki je upravičena, tudi še ne bo konec niti »Zveze«, niti onega, ki mu je namenjena. Torej malo manj servilnosti. — Pred časom sem bil napisal članek, ki samo za to ni bil objavljen, ker je bilo povedano malo grenke rešnice v nemaskiranih besedah. Slične pritožbe sem čul že tudi od drugih tovarišev. Tudi o članarini je občni zbor razpravljaj. Današnja članarina je res premalenkosta in bo treba misliti kmalu na njeno zvišanje, če bomo hoteli kaj doseči. Vprašajte čla-

ne drugih strokovnih organizacij, priproste delavce, kovinarje, rudarje, stavce, pa boste videli, koliko več znajo oni žrtvovati za svoje organizacije nego mi. Zato so pa temu primerne njih organizacije in njih uspehi. Za vojsko je treba denarja denarja in še enkrat denarja; in kaj je boj v naši organizaciji drugega, nego vojska? Tisti tovariši, ki imajo kaj smisla za organizacijo, se ne bodo branili dati nekaj dinarjev več na mesec. Tisti pa, ki ne bodo pripravljene žrtvovati nekoliko več, ne zaslužijo, da se imenujejo naši tovariši in naj nam ne bo žal za njimi, ako odidejo. Kajti končno ne smemo gledati v organizaciji toliko na število, kakor na kakovost članov. Bolje dvesto dobrih, zavednih, iskrenih in vzornih članov, nego osemstih psevdo-tovarišev, ki človek nikoli ne ve, ali se sme zanesti nanje ali ne. In po mojem mnenju bi z maloštevilno elitno in disciplinirano četo lahko več dosegli, nego z mnogoštevilno maso, ki ji manjka vsakega čuta za skupnost, disciplino, požrtvovalnost ter se oklepa organizacije le takrat, kadar išče osebnih koristi. Upam, da bomo enkrat vendarle prišli tako daleč ter da bo naša organizacija kdaj toliko močna, da bo imela kaj več vpliva; tedaj bodo morda radi prišli pod njeno okrilje vsi, tudi tisti, ki jo danes ne marajo poznati. Takrat bo dobro, če si bomo take tovariše malo od bližje pogledali in jim vrnilo, kar so zaslužili. Priporočamo organizaciji, naj začne za tiste čase sestavljati že sedaj dve listi za vse poštne uslužbence. V eno naj vpisuje čebele, ki se trudijo in znoje, v drugo pa trote, ki lenarijo in ovirajo še čebele pri delu, a jih ni prav nič sram uživati brez hvaležnosti in brez pripoznanja sadove njihovega truda. In ko bo posijalo pomladansko solnce tudi na našo organizacijo, takrat zmečimo lene trote iz našega panja tja, kamor spadajo.

Razpravljalo se je tudi o novem pravilniku za poštno stroko. Menda mi ni treba še posebej poudarjati, da zahteva Sekcija za vse poštne uslužbence uradniške skupine II. kategorijo ter da se ne bo strašila niti truda in dela, niti stroškov, da se ta zahteva izpolni.

Končno še to: Morda se bo po tem občnem zboru ta ali oni od bivšega odbora užaljen obrnil od Sekcije in zašel med tiste, ki stoje ob strani in gledajo s prekrižanimi rokami, kako drugi delajo. Upam sicer, da se to ne zgodi, ker smatram vse tovariše od bivšega odbora za toliko uvidevne in razsodne, da bodo uvideli, da v danem položaju ni bilo drugačnega izhoda; vendar pa je treba naglasiti, da je bivši odbor prav pridno delal, dosegel marsikaj in da ta izredni obč. zbor ne zmanjšuje prav nič zaslug, ki jih je stekel ta ali oni za organizacijo. In hvaležni smo vključ temu za vse, kar je storil kdo za celokupnost dobrega. Kakor sem razumel, sta odpovedala sotrudištvo pri »Glasniku« dva najboljša in najmarljivejša delavca. Pričakujem s sigurnostjo, da se to ne zgodi in upam, da imata vsaj ta dva malo boljše naziranje o delovanju v organizaciji. Kajti zdi se mi nemogoče, da bi se pri najuvidevnejših tovariših nazori o delu, požrtvovalnosti, vztrajnosti in drugih takih lepih rečeh menjali baš tisti hip, ko človek neha biti odbornik.

(Konec.)

Opominjaj sotrpine, da pristopijo k »Dobroti«!

Gospodarski in stanovski del.

Pravilnik k službeni pragmatiki.

Načrt pravilnika za poštno stroko, ki smo ga objavili v zadnji številki »Poštnega Glasnika«, je kompetentno ministrstvo pravde z malimi izjemami že odobrilo. Potreben je samo še podpis finančnega ministra in zglasovanje skupščine, ki pa vladnemu načrtu ne bo nasprotovala. Najkonec v šestih tednih bo pravilnik končno redigiran in razvrstitev uradništva končana.

Razlike med objavljenim načrtom (Poštni Glasnik št. 19 od 1. oktobra t. l.) in odjustičnega ministrstva potrjenim pravilnikom so te:

1.) Generalni direktor ne pride v I. položajno skupino prve kategorije, ampak v II. Temu primerno se uvrsti vse uradništvo prve kategorije za eno položajno skupino nižje (oblastni direktor pride n. pr. v IV. skupino). Ministrski in direkcijski inspektorji pridejo vsi v isto položajno skupino.

2.) V I. kategorijo ne pridejo vsi uradniki pri direkciji, ampak razen juristov samo oni direkcijski kontrolorji, ki imajo poseben dekret, da so imenovani za direkcijske kontrolorje, to je samo oni, ki so bili prevedeni po zadnji uredbi za direkcijske uradnike. (V ljubljanski direkciji je samo šest takih.) O tem bomo še govorili.

3.) Vse uradništvo pri prometu pride v II. kategorijo. Razlika med načrtom in sedanjim pravilnikom je samo ta, da ni glede položajne skupine nobene razlike več, ali služi uradnik pri izvzeti pošti, pri pošti I. reda itd., nego je vse eno, pri kakšni pošti služi. Višina položajne skupine se ravna samo po službenih letih, drugače je pa vse eno, če služi uradnik n. pr. pri pošti Ljubljana I ali pa kje na deželi.

Za vbodoče se bo zahtevalo za uradniško mesto pri pošti šest razredov srednje šole in dve leti poštne in brzojavne šole, ali pa maturo in strokovni izpit.

Kar izvemo v tem oziru še novega, bomo sproti objavili v »Poštnem Glasniku«.

Službena pragmatika.

Kakor smo že v zadnji številki »Poštnega Glasnika« omenili, smo nameravali začeti v listu s priobčevanjem novega zakona o službeni pragmatiki. Med tem časom pa smo prejeli iz vrst naročnikov več protestov in ugovorov proti temu, da bi »Poštni Glasnik« ponatisnil vso dolgovozno službeno pragmatiko ter s tem jemal za daljšo dobo prostor v listu, ki ga rabimo za važnejše stvari. Res da je poznanje službene pragmatike za vse poštne uslužbence velike važnosti, toda vsak, ki se za njo le količkaj zanima, je prečital in proučil to pragmatiko v »Uradnem Listu«, ali pa je kupil za 6 kron brošuro, v kateri je bil ta zakon ponatisnjen. Kdor pa še zdaj ni prečital pragmatike, ta je tudi v »Poštnem Glasniku« ne bo čital.

Z ozirom na te, res upravičene glasove, ne bomo začeli za enkrat priobčevati pragmatike. Ako pa bi bila večina naročnikov drugačne mnenja, naj povedo, pa bomo takoj začeli priobčevati ta zakon. Vsekakor pa odpremo v listu posebno rubriko glede službene pragmatike, ki bo prinašala vprašanja, odgovore, pojasnila, načelne rešitve itd., ki se tičejo nove pragmatike.

Uredništvo.

Težave nižjih uslužbencev.

Sedaj, ko bodo šli polagoma stari »brifrogarji« v pokoj in stopijo na njih mesta novi pismonoše, je umestno, da napišemo na naslov višjih poštne oblasti par besed. Ljubljana ni več predpotresno mesto. Mladi ljudje se ne razumejo več na razne orientacije, kakor »na forštat«, »v Marovi hiši«, »na polanah«, »v kravji dolini« itd. Ljubljana ima

sedaj ulice in ulične številke. Tu je vse polno novih uradov, različnih tvrdk in družb, skratka — Ljubljana raste. Da se poštna služba točno in v zadovoljstvo vseh izvršuje, je potrebno, da opozori poštno ravnateljstvo v tukajšnjih dnevnikih trgovce, urade, podjetja, posebno pa stranke, da točno in natančno označijo na pošiljkah naslov prejemnika in sicer: ulico, številko, nadstropje; podnajemniki in služkinje tudi; pri N. N. Vsi tudi bližje kje: na dvorišču, v kleti, pod streho itd. Po večjih mestih imajo trgovine nad vratni tablice z navedbo, kje stanuje lastnik, da se mu morejo brzojavke in ekspresne pošiljke ob nedeljah in praznikih tudi ponoči na dom dostaviti. Če bi stranke tako delale, bi prenehale pritožbe in pikre besede od strani trgovcev proti dostavljalcem, predstojnikom bi bilo pa delo olajšano.

Naj se zainteresira ptt. ravnateljstvo, kakor tudi trgovska in obrtna zbornica, ker tako ne bo moglo iti dalje.

Glede ljubljanskih poštne nabiralnikov bi se dalo tudi mnogo povedati. Naj zadoštuje samo to, da so prastari in popolnoma obrabljeni. Uslužbenec, ki izpraznjuje te nabiralnike, se mora prav pri vsakem jeziti. Počasi ne gre, pahne močnejše, ne gre, pahne na vso moč, ne gre. Potem počiva, se ozira okrog, zopet trese, končno se mu posreči, da pade dno. Tako gre skoro pri vseh. Edina pomoč bi bila, da se jih odstrani in nadomesti z novimi.

Težavna je pešhoja po blatu, v dežju, v mrazu in snegu brez dežnega plašča, brez dobrih čevljev. Vse to naj upoštevajo tisti gospodje, ki nam vedno očitajo obleko, ki ni bogve kaj vredna, in še te ne dobivamo redno, čevljev pa sploh ne, kljub temu, da so nam po zakonu zagotovljeni.

Za danes je dosti, naj pa še drugi kaj povedo. Zato imamo svoj list »Poštni Glasnik«, katerega naj si naroče vsi tovarišni uslužbenci ter pišejo vanj o svojih težavah in bridkosti. Pišite vsi, pa boste videli, da če pritismo vsi z upravičenim kritiziranjem, da dosežemo vsaj kakšno olajšavo v službi, oziroma da se naša služba bolj praktično uredi. — *Več nižjih uslužbencev.*

Uvrstitev slug v službeno pragmatiko.

Sem uslužbenec s 14 službenimi leti. Kakor mnogim drugim, tako tudi meni ni bila sreča mila, ne pod prejšnjo upravo, ne sedaj po prevratu, da bi bil deležen tega, česar so deležni moji sotovariši — takozvani zvaničniki. Da me ne bodete tovariši napačno razumeli in mislili, da pišem samo za sebe, povem koj od kraja, da sebe samo za vzgled postavim. Mnogo je še starejših tovarišev-poštne slug in na stotine vas je, ki ste dobre moči in imate temeljito strokovno prakso, a ker poleg mene tudi drugi nimate predpisanih dveh razredov srednje šole in ker niste po prejšnjem sistemu takozvani poduradniki, ne bodete po novi službeni pragmatiki deležni drugega, kakor da se vas bo še bolj izkoriščalo in še nadalje imenovalo po srednješkem izrazu in nazoru z zaničevalnim imenom sluga. Pa ne samo to. Kakor doslej, boste opravljali tudi v bodoče iste službe kakor sotovariši poduradniki (zvaničniki), pa vzlic temu bomo takozvani poštne uradni sluge prej ko slej prikrajšani na dohodkih in pravicah. Ali se ne da v tem oziru nič popraviti? Preden ukrenemo kaj drugega, poizkusimo pri merodajnih faktorjih, da vidimo, kaj nam oni odgovorijo z ozirom na sledeča pojasnila:

Pred vsem bi mi poštne uradni sluge prosili za pojasnilo, kakšna razlika je v službenem oziru danes med zvaničnikom (poduradnikom) in poštne uradnim slugom? Po našem mnenju ni nobene razlike, vsaj z ozirom na opravljanje službe ne.

Za podkrepitev te trditve povem tole: Pri pošti B. je nastavljenih toliko in toliko

služabnikov. Med temi uslužbenci je, recimo, polovica poduradnikov in polovica poštne uradnih slug. Po predpisu bi morali biti poduradniki razdeljeni na razdeljevalno, dostavljivalno in nadzorovalno službo. Modri predstojnik pa porazdeli svoje osebje tako, kakor zahteva interes službe, ne glede na čin, temveč na število dodeljenih mu moči, na zmožnost, sposobnost, pripravnost in zdravje dotičnega osebja. Rezultat tega je, da poštne uradni sluge dostavljajo pisma, pakete, brzojave, denar in porazdeljujejo poštne pošiljke, skratka — oni vrše službo poduradnika. Na drugi strani pa vidimo po vseh uradih poduradnike, ki odpirajo vreče, pometajo uradne lokale itd. In to se menja vedno in vedno, danes tu, jutri tam. Kje je zdaj bistvena razlika med poduradnikom in poštne uradnim slugo z ozirom na opravljanje službe? Zato je skrajno krivično, da se nam starim poštne uradnim slugam z mnogo službenimi leti ne da prilika položiti strokovni izpit. Ta krivica se mora in mora popraviti, da se nas uvrsti za prehodno dobo v kategorijo zvaničnikov, ker opravljamo vse one službe, ki so predpisane, oziroma navedene v novem poštne pravilniku za kategorijo zvaničnikov.

Morda nisem pravilno razumel načrta k pravilniku za poštne stroko. Zato prosimo, da se nam uradnim slugam pojasni, kam se nas namerava uvrstiti in kakšne ovire stoje na potu, da bi ne mogli priti v kategorijo zvaničnikov. Poštne uradni sluge, zlasti oni iz predprevarne dobe, imamo zadosti osnovnih šol in tudi zadostno strokovno izobrazbo, tako da lahko po vsi pravici zahtevamo, da se nas uvrsti v kategorijo zvaničnikov in sicer v II. položajno skupino, oziroma z manj ko sedmimi službenimi leti v III. skupino.

N. N. poštne uradni sluga.

Organizatorično gibanje.

Izvanredni občni zbor nižjih poštne uslužbencev

v veliki dvorani Mestnega doma.

Dne 23. septembra t. l. se je vršil izvanredni občni zbor nižjih poštne in brzojavne uslužbencev. Namen tega zborovanja je bil združitev Društva poštne poduradnikov in Osrednjega društva poštne in brzojavne uslužbencev v eno društvo. Obisk je bil slab, vzlic temu je zborovanje bolje uspelo kakor smo pričakovali. Zborovanje je poteklo mirno in disciplinirano. Po kratkih izvajanjih nekaterih tovarišev se je dosegel popoln sporazum, to je združitev, katero smo dosegli vzlic nasprotovanju posameznih zasleplencev. Hvala pa tistim, ki so za to delovali in po njihovi zaslugi združitev tudi dosegli. Upajmo, da bomo mogli združeni sedaj bolj uspešno delovati in beležiti boljše uspehe kot smo jih do sedaj.

Sama beseda »združitev« nam pa ne zadoštuje, ker to je le en korak do izpopolnjevanja naših organizatoričnih razmer. Vsak član društva mora napeti vse svoje razpoložljive moči, da bo naše nanovo ujedinjeno društvo napredovalo tako v korist celokupnosti kot posameznika. Čaka nas še obilo dela, zato pozivamo tovariše, da ne omagujejo, temveč podvoje svoje delovanje, ker le na ta način bomo dosegli cilj, za katerim stremimo. Naš cilj pa je *gospodarska samopomoč*.

Tovarišem je dobro znano, kakšne koristi nam je nudila »Samopomoč« in kakšno korist nam nudi »Nabavljalna zadruga«. Zato nam ne preostaja drugega, nego agilno delo, vstrajnost in marljivost, in naše želje se bodo v kratkem uresničile.

Ker je še prezgodaj spuščati se v te podrobnosti, ponavljamo ponovno, da se naj tovariši poprimejo dela, da naberejo potrebnih sredstev in ustanovimo konsorcij, ki bo nudil v mnogih slučajih tovarišem-članom pomoč.

Volitve novega odbora so izpadle takole: Predsednik Bavdek, podpredsednik Gruden, tajnik Dvoršak, njegov namestnik Apih, blagajnik Engelman A., njegov namestnik Ban. — Odborniki: Vogelnik, Vrančič, Ažnah, Cvetko, Klančar, Žirovnik, Sočan, Kovačič, Bezjak, Nahtigal, Lampe in Šimenc. — Nadzorstvo: Bizovičar, Furlan, Engelman Kristl, Červ in Goljar.

Društvo se bo imenovalo odslej: »Osrednje društvo nižjih poštних in brzojavnih uslužbencev za Slovenijo«.

Društvena pravila so nekaj malega izpremenjena, ko bodo gotova, jih razglasimo v »Poštnem Glasniku«.

Članarina je določena od 1. oktobra t. l. za vse člane, ki so definitivni, to je za poduradnike in uradne sluge po Din 2.50, za pomožne, začasne pomožne in selske pošt. sluge pa po 2 dinarja na mesec.

Odbor Osrednjega društva nižjih poštних in brzojavnih uslužbencev.

Serajinski:

Proč s politiko-vlačugo.

Čim bolj trpimo, hiramo in umiramo, čim nevdružljivejši je naš gmotni položaj, toliko nesramnejše in brezobzirnejše prodira politika. Vsi temelji naše počasi dvigajoče se stavbe so okuženi od te gnilobe.

Odkod ta epidemija? Od nas samih, to je od uradnikov! Od ljudi, ki bi morali biti angeli varuhi države, pa pospešujejo razmnožitev bacilovoscev domala po vseh organih naše še dolgo nekonsolidirane države. To so uradniki, ki so padli po svojem političnem fanatizmu pod niveau neizobraženca. Ti so vzrok naše bede, trpljenja, hiranja in smrti, ti so duševni podporniki korupcije in varanja naroda. Za-

lostno je, da ti in taki uradniki bivajo med nami, pa nihče ne zgane s prstom, da napravi temu konec.

Po večini ne poznajo ti ljudje niti sosedovih stopnic, da ne govorimo o tujih krajih. S tem pa ne mislim takih, katerih ime slovi v kakšnih zapisnikih raznih »Vereinov« itd. Vendar ta obojna in slična skupina ni upravičena, da govori in škropi gnojnico na svoje mnogo prestale in za jugoslovansko državo zaslužne tovariše.

Ne bom se spuščal v podrobnosti in nečem biti subjektiven, ker vem, da pišem v strokovni list. Toda kdor ne verjame ali kdor hoče očiitek odvrniti, češ, glejte zabavljaca, naj si ogleda »Poštni Glasnik« štev. 12.—13. in 15., zlasti pa »Poglavje o političnih člankih in osebni požrtvovalnosti«. Sicer pa to lahko opazja dan na dan v uradih. To je na prvi pogled tako malenkostno, da ne zasluži tolikega vpitja, kajne? Da, malenkostno. Saj je res! Pa je tudi resnica, da se začenja jetika s katarom, in le dobri konstituciji se ima zahvaliti, kdor jo preko katarata premaga. Ravno isto je z nami. Pet let smo stari, zato kar rinejo v nas najraznovrstnejši strupeni bacili.

Mi že hiramo in že prehajamo v drugi štadij narodne tuberkuloze. Zato je skrajni čas, da strnemo svoje vrste proti vsakteri politiki, pa naj bo to katerekoli stranke. Vse eno! Iz uradov ven in vrata zapreti!

Vsi znaki strankarske pripadnosti morajo v službi izginiti. Neprimerno in naravnost neverjetno je, da se vidi celo predstojnike-kontrolorje (bivše ravnatelje) v službi s partizanskim znakom. Človek bi mislil, da so ti starejši ljudje tudi pametnejši, preudarnejši in treznejši. Bati se je tudi, če ne simpatiziraš s predstojnikovo strujo, da boš tudi tako kvalificiran.

Pri direkciji imamo akademsko naobrazene ljudi: kaj le-ti delajo, da ne vidijo pogreškov, ki bi jih morali presojsati, odobriti ali zavrniti. Saj so vendar to pogreški, ki utegnejo imeti dalekosežne posledice. Kakšna direkcija pa naj bo to, ki ima razne strankarske klube? Pravico do njih imajo vsa mišljenja, kakor hitro je dobila ena stranka dovoljenje izrabljati ime stroke. Ali naj so ti politični klubi upravni eksekutorji?

Torej še enkrat, s politiko ven in z njo tudi politični listi iz pisarn! Urad je delavnica in ne čitalnica. In to toliko bolj, ker so radi teh listov sojeni tudi oni tovariši, ki listov ne čitajo.

Upam, da bo direkcija tem nedostatom naredila v najkrajšem času konec in uredila stvar, kakor zahtevajo službeni oziri. Ako pa ne, bomo boj nadaljevali, če tudi morda trenutno služba trpi, kajti hočemo predstojnike in kolege, ne pa političnih ustanov, njenih tajnikov, eksponentov in agitatorjev.

»Est modus in rebus, sunt certi denique fines.«

Razne vesti.

Zahvala. Podpisana se tem potom najtopleje zahvaljuje obsmrtnemu društvu »Dobrota« v Ljubljani za izplačano posmrtnino v znesku Din 600 ter priporoča društvo vsem poštним nameščencem, da pristopijo kot člani. Z malenkostnim prispevkom omogočijo tako marsikateri od usode kruto prizadeti obitelji prvo edino in izdatno pomoč. — *Marija Borštnar*, vdova pismonoše v Litiji.

Zahvala. Najtopleje se zahvaljujem Osrednjemu društvu poštних in brzojavnih uslužbencev v Ljubljani za izplačano posmrtnino Din 375 po umrlem soprogu Jos. Borštnar, pismonoši v Litiji. — *Marija Borštnar*.

Odgov. urednik Konrad Šegula, Ljubljana. Izdaja Zveza poštних organizacij za Slovenijo v Ljubljani. Tiska »Narodna Tiskarna« v Ljubljani.

J. Maček
trgovina z oblekami se je preselila
na **ALEXANDROVO CESTO št. 12 v**
hišo Pokojninskega zavoda.

Pri nakupu zimskih potrebščin za ženske in moške obleke se priporoča
manufakturna trgovina

JANKO ČEŠNIK

Lingarjeva — LJUBLJANA — Stritarjeva ul.

Gene zmernel

Najcenejši nakup špeterijskega blaga
pri tvrdki

- ČERNAK & KOMP. -

LJUBLJANA — Semenišče

Pralnica in likalnica

Karol Hamann Mestni trg 8
sprejemanje vsakovrstnega perila za
pranje in likanje

Sloveči

„Favorit-Vobach“

in mladinski albumi ter vsi posamezni kroji, nadalje vse potrebščine za šivilje in krojače, potem nogavice, gumbi, trikotaža, sukanec, rute, pleti, splohi vsi predmeti drobnega in kratkega blaga se dobe sedaj po najnižjih cenah v nanovo otvorenem oddelku tvrdke

Ant. Krisper

Ljubljana, Stitarjeva ulica št. 3.

TVORNICA DEŽNIKOV

L. Mikuš v **LJUBLJANA, Mestni trg 15**
priporoča svojo veliko zalogo dežnikov in sprehajalnih palic po
najnižjih cenah.

Konfekcijska tovarna
FRAN DERENDA & CIE. Ljubljana
Pisarna Emonska cesta 8. 313 Telefon Interurban 249
Tovarna Erjavčeva cesta 2 249
Najmodernejša in največja tovarna moških, dečjih in fantovskih
oblačil.
KONKURENČNE CENE.

Otvoritev stare trgovine z usnjem!

Čast mi je naznaniti, da je mnogoletna stara trgovina z usnjem
K. SEUNIG v Ljubljani
v Prešernovi ulici št. 14.

zopet otvorena. — Na podlagi 12 letne prakse, ko sem vodila trgovino svojega soproga, bom skušala sl. občinstvo zadovoljiti z vsem v mojo stroko spadajočim blagom, kakor tudi z vsemi čevljarskimi potrebščinami. — Cenjene gg. odjemalce pa prosim istega zaupanja, ki so ga izkazovali mojemu blagopokojnemu soprogu.
NIZKE CENE! — DOBRO BLAGO! **Jelka Seunig.**

M. Geršak & Komp.
LJUBLJANA, Kongresni trg
kupuje suhe gobe, fižol
ter vse deželne pridelke

Josip Petelinc

Sv. Petra nasip 7.

priporoča najcenejši nakup potrebščin za krojače, čevljarje in šivilje, modno blago, palice, tovarniška zaloga najboljših šivalnih strojev „GRITZNER“ v vseh opremah za obrt. Kayser, Adler za čevljarje in krojače.

ADRIA-TEA
JE NAJBOLJŠI

Manufakturna trgovina na veliko

Hedžet & Koritnik

Ljubljana

Frančiškanka ul. 4.

Telefon int. 75.

(70)

Brzjavni: Hedžet

Jos. Rojina Ljubljana

Aleksandrova cesta 3.

Moderna konfekcija.
Obleke po meri.

Ivan Šiškatovarna parket in parna žaga
Ljubljana, Metelkova ulica 4.

Prodaja tudi odpadke lesa od žage za kurjavo.

Kožuovina in čepice

se dobe pri krznarju

Filip Bizjak

Gospodsvetska cesta 13. (Kolizej). (20)

Neveste!

Zaloga pohištva, lastna tapetniška delavnica

Od navadne do najfineje opreme. Cene dnevne.

Brata Sever

Ljubljana, Gospodsvetska c. 13. (Kolizej).

„ORIENT“

družba z o. z.

tovarna oljnatih barv, lakov, firnežev in steklar-
skega klejaLJUBLJANA, SLOMSKOVA ULICA 19,
IN UDMAT PRI LJUBLJANI.

Prodajalna: Miklošičeva cesta 4

Zalogâ kemičnih in rudninskih barv ter vseh
slikarskih in pleskarskih potrebščin.**Aleksander Oblat**trgovina čevljev
na debelo in drobnoZa poštne in železničarske
uslužbenke 5% ceneje.Centrala: Ljubljana, Sv. Petra c. 18.
Podružnica: Novi Sad, Wilsonov trg 2
(23)

Poljanska cesta št. 8.

Ustanovljeno 1852.

Teod. Korn, Ljubljana

(preje Henrik Korn).

Krovec, stavbni, galanterijski in okrasni
klepar. Instalacija vodovodov.Naprava strelovodov. Kopališke in klosetne naprave
Izdolovanje posod iz pločvine za firnež, barvo, lak
in med vsake velikosti kakor tudi posod (škafle)
za konzerve. (11)**„Meraki“**

Medic, Rakovec & Zankl

tovarna kemičnih in rudninskih barv in lakov
Centrala Ljubljana. Podružnica Maribor.

Skladišče: Novi Sad.

Ljubljana: Telefon 64. Brzjavni: MERAKL
Ljubljana: Poštini predal 120.Emajlni laki. Pravi firnež. Barve za pode. Priznana
najboljša in zanesljiva kakovost barve za obleke, vse
vrste barv, suhe in oljate, mavec (Gips), mastenec
(Federweis), strojno olje, karbolinej, steklarski in mi-
zarski klej, pleskarski, slikarski in zidarski čopiči,
drugi v to stroko spadajoči predmeti. (18)**ROSIJA - FONSIER**

zavarovalna in pozavarovalna družba v BEOGRADU.

Osnovni kapital 5.000.000 dinarjev.

Družba izvršuje zavarovanja vseh vrst:

1. Zavarovanje proti požaru.
2. Zavarovanje proti posledicam telesnih nezdod.
3. Zavarovanje proti škodi po toči.
4. Zavarovanje proti vlamu in tatvini.
5. Zavarovanje vseh transportov.
6. Zavarovanje jamstvene dolžnosti.
7. Vse vrste zavarovanj življenja pod najugodnej-
šimi pogoji.
8. Zavarovanje stekla.

Podružnica za Slovenijo v Ljubljani, Sodna ulica 2/1.

Ivan Bonač trgovina s papirjem
priporoča svoje
pisarniške potrebščine.

Telefon št. 426.

Telefon št. 426

Stavbeno podjetje

Ivan Ogrin, Grubarjevo nabrežje št. 8

se priporoča za vsa stavbena dela. Cene solidne.

Točna postrežba (25)

Nova založba, t. z. z. o. z., Ljubljana
Trgovina s papirjem in vsemi pisarni-
škimi potrebščinami.Knjigarna! Ima v zalogi vse slovenske knjige, šolske,
leposlovne in znanstvene.**Kunstek & Pleterski**trgovina z manufakturo, modnim bla-
gom, usnjem in kožami

Ljubljana, Vodnikov trg 5. (24)

R. RANZINGER

Centrala in skladišče

LJUBLJANA, Cesta na južno železnico
PODRUŽNICA JESENICE.Podjetje za prevažanje blaga priv. južne železnice
carinska agentura, podjetje za prevažanje pohištva,
skladišče z direktno zvezo s tirom.

Naslov za brzjavke: RANZINGER LJUBLJANA.

Mednarodna spedijska pisarna.

Ljubljanska kreditna banka Delniška glavnica:
Din 25.000.000

Centrala: LJUBLJANA, Dunajska cesta.

Skupne rezerve:
nad Din 20.000.000Podružnice:
Brežice Maribor Sarajevo
Celje Metković Split
Gorica Novi Sad Trst
Kranj PtujBrzjavni naslov:
Banka Ljubljana
Telefon št. 261, 413,
502, 503 in 504.

Izvršuje vse bančne posle najkulantneje.

Prometni zavod za premog

d. d.

v LJUBLJANI

prodaja

**premog
slovenskih premogovnikov**vseh kakovosti, v celih vagonih po originalnih cenah premogovnikov za domačo uporabo kakor tudi
za industrijska podjetja in razpečava na debeloinozemski premog in koks vsake vrste in vsakega izvora ter
priporoča zlasti češkoslovaški in angleški koks za livarne
in domačo uporabo, kovaški premog, črni premog in brikete.

Naslov:

Prometni zavod za premog d. d. v Ljubljani
Miklošičeva c. 15/II.LJUBLJANA
Mestni trg 5.**O. BERNATOVIC**Konekcijska
trgovina